

РЕШЕНИЕ

№ 6057

гр. София, 04.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9600** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. чл.84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Т. Ш. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място], Т., гражданин на Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, кантора 243, чрез адв. Е. С. от САК, срещу Решение № 7-В от 11.09.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № КП-1270 от 02.09.2020 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят поддържа, че не е бил уведомен относно характера на производството, нито, че следва да представи писмени доказателства относно новите обстоятелства от съществено значение за личното му положение или държавата на произход. Сочи, че е участвал в действия на П. и в партизанското движение. Твърди, че преди 5 месеца брат му М. Ш. е бил арестуван в [населено място], Т., обвинен като симпатизант на П., разпитван и изтезаван, впоследствие освободен поради липса на доказателства. Посочва, че в период от две години баща му М. Ш., живущ в [населено място], е викан три пъти в полицията и разпитван за местонахождението на жалбоподателя. Въз основа на изложеното поддържа, че е преследван по политически

причини и членството си в Кюрдската работническа партия, която напуснал, но не сменил убежденията си. Претендира за отмяна на акта и връщане на преписката на административния орган за провеждане на общо производство.

Ответникът интервюиращ орган при ДАБ оспорва жалбата чрез юрк.Ч..

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Кандидатът е сезирал ДАБ с първа молба за закрила рег. № УП-10580 от 12.09.2016 г., в която се представил като А. Х., гражданин на С..

С Решение № 2454 от 13.02.2017 г. на зам.председателя на ДАБ производството е спряно на основание чл.77, ал.1, вр. чл.14, т.2 ЗУБ – тъй като кандидатът е напуснал доброволно адреса си в РПЦ – Х. без да уведоми ДАБ. С Решение № 11910 от 26.04.2017 г. на решаващ орган ДАБ е приет обратно на територията на страната по искане на Република У..

Подал е заявление от 15.05.2017 г. до ДАБ, в което отново се представил за гражданин на С. и посочил, че е избягал, за да отиде при сестра си в Ш.. Поддържа, че е роден в С., но поради проблеми с партия БААС избягал със семейството си в И., където живял последните 25 години.

С Решение № 10297 от 23.07.2017 г. на зам.председателя на ДАБ производството за предоставяне на закрила по ЗУБ е възобновено на основание чл.77, ал.2 ЗУБ.

На проведеното интервю на 05.06.2017 г. не потвърдил първоначално заявената самоличност, посочил имената си Т. Ш., както и, че е кюрд от Т.. Впоследствие представил издадена в Т. карта за самоличност на името на Т. Ш. М., роден в [населено място], Т.. Обяснил, че се е представил за сириец, тъй като българските власти предавали турците на Т.. Установява, че напуснал Т. през 1993 г. за И., където останал до 27.07.2016 г., когато нелегално влязъл в Т.. В средата на август 2016 г., нелегално влязъл в България. Съобщава за проблеми в Т., тъй като е кюрд, както и, че през 1992 г. той, баща му и чичо му били изтезавани в затвор в [населено място], където ги питали дали членове на П. са посещавали къщата им. Задържали ги, защото съдействали на партията – чичото раздавал доброволно храна, когато бойци на П. идвали в селото. Чичото Х. Ш. бил две години в затвор в Д.. Посочва, че от 1993 г. участва в техните политически движения. Напуснал Т. за И. като 16-годишен, за да се присъедини към П. и оттогава не се е връщал там. От 1993 г. до 1998 г. бил член на П. в И., като раздавал хранителни продукти на бойците. При едно от пътуванията до тях – в планината З., между И., И. и Т., се загубил и замръзнал в снега. Затова ампутирали пръстите на краката му. После официално подал заявление за напускане на партията. Тогава се оженил, построил къща в лагера в [населено място], И., намерил се работа и спрял да се занимава с политика. Като конкретен повод за напускане на И. посочва, че условията на живот не били добри, а и П. го притеснявала, защото бил предател. Всяка нощ охранявал лагера, а през 2015 г. когато в него нахлули бойци на ИД, едва спасил децата си. През 2016 г. напуснал И. към Европа, за да имат децата му по-добро бъдеще. Психиката им била увредена заради военните действия. Сочил, че в Т. не е бил член на П., но е симпатизирал, тъй като е национално кюрдско движение. Поддържа, че не може да се върне в Т., тъй като не е отбил военна служба и ще го убият, защото е кюрд. Напуснал И. заради ИД. Един месец преди да напусне И. изпратил жената и децата в Т. – при неговите и нейните родители. Но в Т. имало война, затова искал да

се събере със семейството си в България и да работи.

В повторно интервю на 07.06.2017 г. посочва, че през 2000 г. отишъл в [населено място], И., където го настанили в лагер. Лагерът бил под закрилата на ВКБООН, от където през 2003 г. бил регистриран като бежанец в лагера. Получил карта за временно пребиваване в И. за три години. От 2015 г. не им продължили картите, поради нахлуването на ИД. Сключил брак през 2005 г.

Приложено е писмено обяснение от 14.06.2017 г., в което Т. Ш. посочва, че селото, в което е роден – [населено място], [община], си остава кюрдско, поради което са измъчвани от турците в продължените на стотици години. Лично той през 1992 г. бил арестуван и измъчван, а през 1993 г. турските власти опожарили селото му. Поради това, през 1993 г. напуснал Т., качил се в планина в И. и се присъединил към партизаните от Работническата партия на К. (П.). Там останал 4 години – предоставял храна от помощите на партизаните от П.. При едно от ходенията си в планината през 1998 г. се загубил и замръзнал в снега. Тогава подал официално молба за напускане. Отишъл в лагер в [населено място], И., където живял 17 години и бил регистриран от ВКБООН. Животът бил много труден и разбрал, че няма бъдеще за децата му. Свързал се с трафикант в [населено място], който му изготвил фалшив сирийски документ за самоличност и на 27.07.2016 г. напуснал И..

На 18.08.2017 г. с кандидата е проведено трето интервю, на което установява идентични факти. Посочва, че от 24 години не се е завръщал в Т., не бил женен там. Преди един месец брат му С. Ш. му съдействал за издаване на нова лична карта в Т. с дата на издаване 20.08.2012 г. (приложена на л.76 от делото).

Постановено е Решение № 1760 от 18.07.2018 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, вр. чл.8 и чл.9 ЗУБ, на кандидата е отказано предоставяне на статут. Административният орган е изложил мотиви за липса на предпоставките по чл.8 и чл.9, ал.1 ЗУБ. Изтъкнал е редица несъответствия в бежанската история, представянето на чужденеца с чужда самоличност, използването на фалшиви документи. Обсъдена е обстановката в Т., където се намирили родителите и семейството на кандидата, както и обстановката в И., но е прието, че те не дават основание за опасения от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. С Решение № 5395 от 16.08.2019 г. по адм.д.№ 8266/2018 г. на АССГ е отхвърлена жалбата на чужденеца срещу Решение № 1760 от 18.07.2018 г. на председателя на ДАБ. Съдебното решение е оставено в сила с решение № 7767 от 18.06.2020 г. по адм.д. № 12654/2019 г. на ВАС, IV-то отделение.

На 02.09.2020 г. Т. Ш. М. подал последваща молба за международна закрила, в която сочи, че при евентуално връщане в Т. ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, както и тежки заплахи срещу живота му и на неговото семейство.

Постановено е оспореното Решение № 7-В от 11.09.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба рег. № КП-1270 от 02.09.2020 г. не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила. Актът е мотивиран с липсата на писмени доказателства от съществено значение за личното положение или страна по произход на кандидата и преклудиране на обстоятелствата, изложени от него в предходното производство за закрила по ЗУБ.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 17.09.2020 г., а жалбата срещу него е подадена на 24.09.2020 г. - в преклузивния срок по чл.84, ал.2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ от компетентен административен орган по силата на заповед № РД-05-257 от 23.03.2016 г. на председателя на ДАБ за определяне на Л. Г. М. за интервюиращ орган и в установената форма, но при допуснати процесуални нарушения и неправилно приложение на закона, обосноваващи неговата незаконосъобразност.

Молбата на Т. Ш. М. до ДАБ рег.№ КП-1270 от 02.09.2020 г. отговаря на определението за последваща молба по пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ, доколкото предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ по общия ред е приключило с акт по чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ, влязъл в сила след съдебно обжалване. За тези случаи нормите на чл.76а и сл. ЗУБ уреждат т.нар. производство по предварително разглеждане на молбите за закрила – преценка на тяхната допустимост съгласно чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ. Последната разпоредба урежда случаите, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Изложените от административния орган основания за недопустимост кореспондират с основанията по чл.31, пар.8, б.“е“ и чл.33, пар.2, б.“г“ от Директива 2013/32/ЕС.

По силата на чл.33, пар.2, б.“г“ от Директива 2013/32/ЕС молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).

С цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно [член 33, параграф 2, буква г\)](#) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС \(чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС\)](#).

Съюзният акт урежда редица процедурни гаранции при разглеждане на допустимостта на молбата за закрила. Съгласно чл.34, пар.1 от Директива 2013/32/ЕС преди решаващият орган да вземе решение относно допустимостта на дадена молба за международна закрила държавите-членки дават възможност на кандидатите да представят своето становище по отношение на прилагането на основанията, посочени в [член 33](#). Държавите-членки могат да направят изключение само в съответствие с [член 42](#) в случаи на последващи молби.

По силата на чл.42, пар.1 от Директива 2013/32/ЕС държавите-членки гарантират, че кандидатите, чиито молби са обект на предварително разглеждане съгласно член 40, се ползват от гаранциите по член 12, параграф 1. Съгласно чл.12, пар.1, б.а от Директива 2013/32/ЕС по отношение на процедурите по глава III държавите-членки

гарантират, че всички кандидати се ползват от следните гаранции: преди разглеждането на тяхната молба за убежище те трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага, относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите, на език, който те разбират или за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да представят документите, които са посочени в член 4 от Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл.42, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС държавите-членки могат да уредят в националното си законодателство правила за предварителното разглеждане съгласно член 40, които могат:

- а) да задължават съответния кандидат да посочи фактите и да изложи доказателства, които оправдават новата процедура;
- б) да позволят извършване на предварителното разглеждане единствено въз основа на писмените сведения без лично интервю с изключение на случаите, посочени в член 40, параграф 6.

Тези правила обаче не могат да направят невъзможен достъпа на кандидата до нова процедура или да водят до ефективна отмяна или сериозни пречки за достъп.

Цитираните специфични изисквания на специалния материален нормативен акт кореспондират с общите процедурни гаранции за правото на защита на засегнатото лице по чл.26, ал.1 АПК да бъде уведомено за започналото административно производство, респ. по чл.34, ал.1 и ал.3 АПК да прави искания и възражения.

Съдът намира, че в конкретния случай тези процедурни гаранции не са спазени. На жалбоподателя не е предоставено право на становище по основанията за допустимост по смисъла на чл.34, пар.1 от Директива 2013/32/ЕС преди решаващият орган да вземе решение относно допустимостта на молбата. Преди разглеждането на процесната последваща молба за закрила жалбоподателя не е бил информиран относно характера на процедурата, която се прилага, относно правата и задълженията си по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения, на език, който той разбира, в нарушение на чл.42, пар.1, вр.чл.12, пар.1 от Директива 2013/32/ЕС. Кандидатът не е уведомен за необходимостта от представяне на писмени доказателства и посочване на фактите, които оправдават процедурата по допустимост в нарушение на чл.42, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС.

В идентичен смисъл е и относимата съдебна практика на Съда на Европейския съюз (С.). Съгласно т.65 и 66 от Решение на Съда от 19 март 2020 г. по дело С-564/18 по отношение на зачитането на принципа на ефективност следва да се припомни, че член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 признава на кандидатите за международна закрила право на ефективна защита, като уточнява, че обвързаните от тази директива държави членки трябва да гарантират, че съдът, пред който се обжалва решението по молбата за международна закрила, извършва цялостно и ех нипс разглеждане на фактите и правните въпроси, включително, когато е приложимо, разглеждане на нуждите от международна закрила съгласно Директива 2011/95. В това отношение трябва да се подчертае, че дори в случай на жалба срещу решение за отхвърляне на молба за международна закрила като недопустима съдът, сезиран с такава жалба, е длъжен да извърши цялостно и ех нипс разглеждане по член 46, параграф 3 от

Директива 2013/32. Всъщност, както Съдът вече е констатирал, думите „когато е приложимо“ от израза „включително, когато е приложимо, разглеждане на нуждите от международна закрила съгласно Директива 2011/95“, подчертават факта, че цялостното и ex nunc разглеждане от компетентността на съда не следва непременно да се отнася до разглеждането по същество на нуждите от международна закрила и че следователно може да се отнася до допустимостта на молбата за международна закрила, когато това е възможно съгласно националното право в съответствие с член 33, параграф 2 от Директива 2013/32.

За целите на тази проверка посоченият съд трябва внимателно да установи дали е изпълнено всяко от кумулативните условия, които се изискват за прилагането на такива основания за недопустимост и да се убеди, преди да се произнесе, че кандидатът е имал възможност да изложи лично становището си относно приложимостта на основанията за недопустимост към конкретните обстоятелства, в които се намира (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2018 г., А., С-585/16, т. 121 и 124). Посочи се, че изискуемото лично становище на кандидата по основанията за допустимост в случая липсва.

Административната преписка съдържа Указания рег. № УП 10580 от 04.09.2020 г., но не и данни за връчването им на Т. Ш. М. на език, който разбира. По идентичен начин липсват доказателства за връчване на съобщение рег. № 10580 от 04.09.2020 г., съдържащо текстовете на чл.76а, чл.76б и чл.13, ал.2 ЗУБ.

Неизпълнението на тези процедурни гаранции е довело до резултат, императивно забранен в чл.42, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС – националните правила не могат да направят невъзможен достъпа на кандидата до нова процедура или да водят до ефективна отмяна или сериозни пречки за достъп. Кандидатът не е уведомен за характера на производството по допустимост, за необходимостта от представяне на писмени доказателства в подкрепа на нововъзникнали или новооткрити обстоятелства по неговия случай, както и последиците от неангажирането им.

В последващата си молба рег. № УП-10580 от 03.09.2020 г. чужденецът е посочил, че се страхува за живота си при евентуално връщане в Т., тъй като ще бъде изложен на реална опасност от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ – обстоятелства, които не са били посочени в първоначалната му молба за закрила. Нарушаването на процедурните гаранции при разглеждането на последващата молба е имало за пряка последица лишаването му от възможност да ангажира релевантните за производството писмени доказателства.

Такива са представени в хода на съдебното производство и съдът ги приема за относими по смисъла на чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС, тъй като са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Същите удостоверяват съпричастност на кандидата към действия на партизански сили, свързани с Кюрдската работническа партия (П.). Това са обстоятелства, които кандидатът последователно е поддържал в трите интервюта при първото производство за закрила по ЗУБ, но не е успял да ги подкрепи с доказателства.

По аналогия с разпоредбите на чл.239, т.1 АПК и чл.303, ал.1, т.1 ГПК съдът приема, че за нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат, не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство по предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него с уточнението да са от съществено значение за личното положение на чужденеца или

страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор относно наличието на материалноправните предпоставки по чл.8 или чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В този смисъл е съображение 36 от Преамбюла на Директива 2013/32/ЕС - когато един кандидат подаде последваща молба, без да представи нови доказателства или нови основания, би било ненужно да се задължават държавите-членки да стартират нова процедура по пълно разглеждане на молбата. В такива случаи би следвало държавите-членки да бъдат в състояние да отхвърлят молбата като недопустима в съответствие с принципа за пресъдено нещо.

Тук е мястото да се посочи, че страхът на кандидата при евентуално негово връщане в Т. поради извършени действия във връзка с дейността на П., не е обсъден при предходното производство. На стр.4 от Решение № 1760 от 18.07.2018 г. е посочено, че макар и да е налице известно напрежение в отношенията с кюрдската общност, не може да се направи извод, че в страната кюрдите са преследвани поради етническата си принадлежност, докато жалбоподателят изразява страха си не само поради кюрдската си принадлежност, но и поради лични действия в подкрепа на П.. Членството му в П. е обсъдено към 1992 г. – 1993 г., но поради отдалечеността му във времето е прието за неотнормимо към молбата за закрила. Очевидно е, че последващата молба на кандидата е мотивирана със страх от репресии по смисъла на чл.9, ал.1 ,т.1 и т.2 ЗУБ при евентуално негово връщане в страната по произход към момента на подаването ѝ, което обстоятелство не е обсъдено в предходното решение, респ. не е преклудирано при предходното разглеждане на молбата за закрила, нито е налице произнасяне на административния орган относно актуалната ситуация в страна по произход Т..

В тази връзка съдът кредитира свободно достъпна информация на Интернет сайта eoi.net, за което страните са уведомени по реда на чл.155 ГПК с разпоредбата за насрочване на делото в открито съдебно заседание. По данни на Федералната служба за миграция и бежанци на Германия в Кратки бележки на Информационен център за убежище и миграция от **28 септември 2020 г.** относно Т.: Според съобщения от държавната информационна агенция А., на 25.09.2020 г. са извършени полицейски претърсвания в седем провинции по заповед на Генералната прокуратура за арестуване на длъжностни лица, избрани служители и активисти на прокюрдската Н. демократическа партия (НДР: Halkların D. P.). Смята се, че са издадени общо 82 заповеди за арест и 19 души вече са арестувани. Също така беше обявено, че седем депутати от НДР ще бъдат помолени да им бъде снет имунитетът. Причината за заповедите за арест са демонстрации и сблъсъци в Д. и други, предимно от Кюрди населени градове, обявени през октомври 2014 г. По това време ИД атакува кюрдския [населено място], който се намира от сирийската страна директно на турската граница. След това турското правителство премести войски на границата, но те не действаша срещу ИД, а попречиха на привърженици да дойдат от Т. при жителите на К., за да помогнат. В знак на протест срещу това се стигна до продължителни демонстрации с жестоки сблъсъци в различни кюрдски градове в Т., в които бяха убити общо 40 души. Защо сега, почти шест години след събитията, 82 души трябва да бъдат обвинени отново за това, Прокуратурата все още не е обяснила. В този контекст парламентарният имунитет на голяма част от тогавашната парламентарна група НДР вече беше премахнат през 2014 г. и популярните председатели на НДР С. Д. и съпредседателят Ф. Ю. бяха арестувани. От 2016 – 2017 г. те остават в ареста.

Същите данни се потвърждават от Н. R. W. на **02.10.2020 г.** в доклад относно Т. със

заглавие „Задържани политици и активисти“: Правителството използва протестите през 2014 г. като предтекст за политически репресии. Съдът в А. разпореди задържането на 17 настоящи и бивши политици и служители от опозиционната Демократическа партия на народите (HDP) и наложи съдебен контрол на трима други, освободени от ареста, съобщава Х. Р. У. днес. Съдът разпореди задържането в рамките на текущо разследване на предполагаемото участие на политическата партия в насилствени протести през 2014 г. Готовността на турското правителство да използва лишаване от свобода, за да ограничи правото на политическо сдружаване и да предприеме репресии срещу опозиционната партия, е друг тревожен знак за ерозията на правата и върховенството на закона в Т.. Последните няколко години предоставят достатъчно доказателства, че съдилищата в Т. прекалено бързо изпълняват правителствените поръчки и това е последният пример. Полицията арестува политиците и служителите на 25 септември 2020 г. във връзка с разследването на прокурор от А. за предполагаемото им участие в протести в югоизточна Т., които се превърнаха в насилие и доведоха до поне 37 смъртни случая. Правителството прави многократни изявления, според които Народната демократична партия носи отговорност за настъпилите смъртни случаи. Разследването на прокурора в А. ги обвинява в опит за разрушаване на единството на държавата, членство във въоръжената Кюрдска работническа партия (П.) и извършване на дейности от нейно име, разпространение на терористична пропаганда, подбуждане и възхваляване на престъпна дейност и подбуждане към убийство. Наказанието за опит за разрушаване на единството на държавата (сепаратизъм), е доживотен затвор без предсрочно освобождаване. *Доказателствата, които досега прокурорът представи срещу 20-те в текущото наказателно разследване, се състоят от публикации на партията в социалните медии в Т., призоваващи хората да се присъединят към демонстрациите през октомври 2014 г.* Прокурорът твърди, че постове в Т. са доказателство, че партията е действала по заповеди на П. С. Д. и Ф. Ю., бивши съпредседатели на партията, от ноември 2016 г. са задържани в рамките на същото наказателно разследване. Европейският съд по правата на човека вече установи, че Т. е нарушила няколко права на С. Д. и че задържането му представлява злоупотреба с власт от турските власти.

По данни от Доклад от **16.09.2020 г.** на Н. R. W. относно Т.: Полицията арестува 47 адвокати в домовете им и претърсва офисите им в разследване на терор. Повечето адвокати бяха обвинени в връзки на Г., но репресиите са насочени и към адвокати, представляващи кюрди и левичари, обвинени във връзки с въоръжената Кюрдска работническа партия (П.) или с незаконни революционни леви групи. На 27 август адвокат от И. Е. Т. почина след 238-дневна гладна стачка, за да поиска справедлив процес.

Според Доклад от **16.09.2020 г.** на Швейцарската служба в помощ на бежанците (SFH), изготвен в отговор на запитване относно положението на кюрдите на военна служба: т.2 Военната служба като «унижение за кюрдите»: Тъй като милитаристките елементи са изключително влиятелни в Т., според лице за контакт А, има силно противопоставяне срещу отклонение от служба по възражения по съвест, особено ако възраженият по съвест е кюрд. Дори и да не е напълно табу, въпросът за кюрдите в турската армия е много чувствителен в институцията, в която образът на единството е от първостепенно значение; т.6 - Обрязаните и необрязаните кюрди са изложени на повишен риск да претърпят злоупотреби по време на военната си служба. Според т.12

от доклада - Министерство на вътрешните работи на О. кралство, Доклад на мисията за установяване на факти в Министерството на вътрешните работи Т.: кюрди, HDP и РКК, проведени от 17 юни до 21 юни 2019 г., 1 октомври 2019 г., стр. 31. [...] Лице за контакт Б се позова на известен случай, при който кюрд е бил убит във военната си част.

Информацията се потвърждава от справка рег № МД-499 от 15.09.2020 г. на Дирекция „МД“ при ДАБ, според която правителството не признава правото на възражение по съвест по отношение на военната служба. Вярно е, че кандидатът по обективни причини не е отбил военната си служба след напускането на Т. през 1993 г., но в предходното производство не е разгледан, респ. преклудиран, въпроса при евентуално връщане в Т. подлежи ли кандидата на военна служба, респ. вероятността да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ при евентуално отбиване на военната служба в контекста на информацията на Швейцарската служба в помощ на бежанците.

Съдът приема като ноторноизвестен факта на осъществен през м.юли 2016 г. преврат в Т. и последващото изоставане в спазването на човешките права и свободи и върховенството на закона. Като такъв следва да се приеме и фактът на последователно връщане от България на турски граждани на турската държава след 2016 г. Изнесената актуална информация от международни източници потвърждава отношението на турското правителство към П. като към терористична организация, чиито членове са обект на преследване, арест и доживотен затвор. Именно във връзка с тази информация, актуална към момента на произнасяне, следва да се прецени индивидуалното положение на кандидата като бивш член на П., чието село е опожарено от турските правителствени сили през 1993 г.

В представена от ответника справка рег. № МД-499 от 15.09.2020 г. на Дирекция „МД“ при ДАБ се съдържат данни за арест на И. О. – член на П., присъединил се през 1996 г., както и за широкомащабни арести от 11.09.2020 г. на 130 души поради предполагаеми връзки с терористичната организация ФЕТО на Ф. Г., свързани с широкото антитерористично законодателство, прието след 2016 г.

В тази връзка, твърденията на кандидата формално са подкрепени с писмени доказателства по смисъла на чл.76б, ал.1 ЗУБ, представени пред съда – писмо от 17.10.2020 г. на З. А. като член на Изпълнителния съвет на К. национален конгрес и писмо от 23.10.2020 г. на брата М. Ш.. Визираните по-горе процесуални нарушения, които са препятствали кандидата да ангажира релевантните писмени доказателства в хода на административното производство и установените нови обстоятелства, които не са преклудирани в предходното производство, навеждат на извод за отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката на административния орган за разглеждане на молбата в общо производство със съответните процедурни гаранции за закрила, вкл. провеждане на лично интервю относно новите елементи в твърденията на чужденеца за опасенията му от евентуално връщане в страна по произход в контекста на актуалната информация за нея.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски, но такива не се присъждат поради липса на заявено искане в тази насока и с оглед диспозитивното начало в процеса.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Ш. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място], Т., гражданин на Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, кантора 243, чрез адв. Е. С. от САК, Решение № 7-В от 11.09.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците.

ИЗПРАЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по последваща молба рег. № КП-1270 от 02.09.2020 г. на Т. Ш. М., ЛНЧ [ЕГН], при съобразяване с указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.85, ал.4 ЗУБ.

СЪДИЯ: